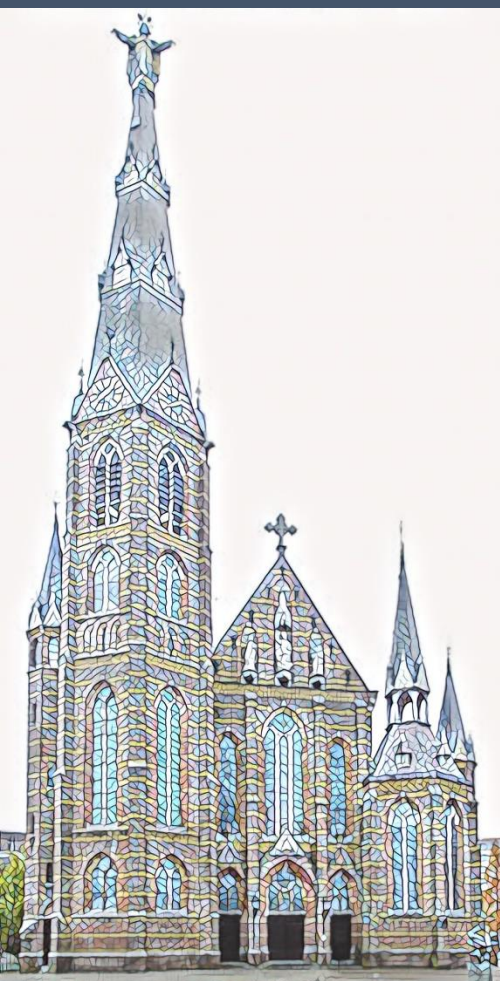

mijmering / paterskerk

Uit de luidsprekers klonk levendige pianomuziek, een lichtshow met alle kleuren van de regenboog maakte van de neogotische kerk een levend gebouw. Leven was er ook op het kerkplein, waar honderden mensen de opening van DomusDela in het hart van Eindhoven meemaakten. Een mooi feest was het, vol toekomstbeloften. Een ontmoetingsplek moet het worden, een ceremoniehuis, waar blijde en minder blijde feesten gevierd kunnen worden en de mens zich aangenaam kan verpozen en zich deel mag voelen van de historie van de stad, die rijker is dan menigeneen denkt.

Ik heb er veel verpoosd, in de Paterskerk, de kerk van de paters Augustijnen, die zich eeuwen geleden in Eindhoven vestigden. Ik was er als kleuter al 'bruidje' tijdens de Sacramentsprocessie, stak er met mijn moeder menig kaarsje op bij de Heilige Rita,

beschermster van 'hopeloze gevallen', volgde er menige lezing over onderwerpen die de essentie van het leven raakten en vooral, ik heb er veel, heel veel gezongen. Polyfonie zongen we met ons dubbelkwartet, muziek vol ingenieus in elkaar gevlochten melodische lijnen die de grootheid van God in haar ingewikkeldheid evenaarde. Maandagavond repeteren, zondagochtend de mis met muziek van Palestrina, Clemens non Papa en dat soort zestiende-eeuwse jongens. Heerlijk vond ik het. Geen eindeloze repetities maar gas erop en zingen maar. Die muzikale momenten onder het wakend oog van Jezus Waaghals, het Heilig Hartbeeld op de toren, zijn me zeer lief. Ik was daar de beste versie van mezelf. Ik hield innig van de tijdloze schoonheid van die polyfone muziek, van de mensen waarmee ik zong, van de traditie waarin ik me voelde staan en niet te vergeten van het zo mooi mogelijk aaneenrijgen van al die noten. Ik kon goed zingen, ik was een zingend meisje.

Eén keer heb ik daar op eerste kerstdag om vijf uur 's ochtends de mis gezongen. Het hele gezin ging mee. Met het gevolg dat we om zeven uur in onze kerst-beste kleding thuis al aan een worstenbroodje zaten te happen, wakker maar duf, niet wetend wat te doen met de lange dag die voor ons lag.

Eens maar nooit weer, was de terechte conclusie van mijn moeder.